

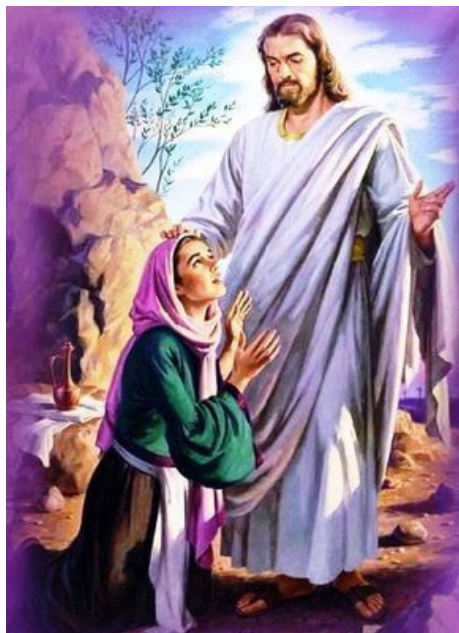

HÍVÓ SZÓ

KARIZMATIKUS HAVILAP

EGY FÉNYSUGÁR A LELKEDNEK

I. ÉVF. 6. SZÁM 2012. SZEPTEMBER (ELŐZMÉNYE A HITVILÁG 2002 - 2010)

IGEMAG

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”

Máté Evangéliuma 11. rész

LELKI BARÁTAINK

„Ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az illetet szelíd lélekkel.”
Gal 6,1

Vállalkoztam egy sziklamászó bátorságpróbára, legyőzve tériszonyomat. Ahogy ujjaim a mászó lyukakba görcsölődtek, az agyamon átvillant: Mi van, ha lezuhanok? Lesz ott valaki, aki elkap? Óvatosan letekintettem a 12 méter magas falról, és megláttam az ügyelőt. Ezek az emberek azért vannak ott, hogy meglazítsák, vagy megfeszítsék a kötelet, ahogy a sziklamászás ezt épp igényli. Így kicsit megnyugodtam. Lelki értelemben, Isten megajándékoz életünkben is felügyelővel. Lehetnek ezek barátaink, mentoraink vagy akár más bennünket számon tartó társunk. Kapunk kapcsolatokat, amelyek lelki fejlődésünkben bátorítanak, és távol tartanak a botlástól. Ezek az emberek vigasztalnak, és gondot viselnek rólunk, de számon is kérnek, hogyan éljük meg hitünket.

Lehet, hogy megbántódunk, vagy megsértődünk, ha valaki a hiányosságainkra rámutat. Ugyanakkor a lelki barátaink bukásaink dacára is szeretnek, és bátorítanak a változásra, hogy Krisztushoz még közelebb kerüljünk.

Forrás: www.csendespercek.hu

BOLDOGMONDÁSOK MÁSKÉPPEN (Máté evangéliuma 5. rész 1-12. versekhez)

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik melegség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

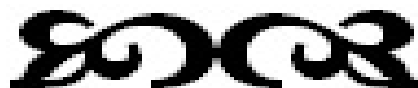
Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Dr. Gyökössi Endre

ISTEN NEM ÍGÉRT

Isten nem ígért mindig kék eget,
Mindig virágos, víg ösvényeket,
Ború nélkül derűt, árnyék nélkül fényt,
És fájdalom nélkül békét nem ígért.

De ígért erőt minden új naphoz,
Munkához nyugalmat, világot utadhoz,
Bajban is nyugalmat és segítő kezet,
Mindig veled érző örök szeretetet!

Ismeretlen szerző

AZ ÉLET VIZE

Volt egyszer egy kislány, szép volt, tündöklően szép, még a Napnál is ragyogóbb, mert tiszta szívével soha nem bántott meg senkit. Egy napon aztán apja kiküldte őt a kútba az élet vizéért:

– Menj, vidd ezt a vödört, és merítsd bele a kútba... Amikor megtelik vízzel, gyere vissza hozzám... Úgy tett a lány, ahogy az apja kérte, mikor a vödör színültig telt a kút friss vizével, elindult hazafelé. Ám mire hazaért, egy üres vödört tartott a kezében.

– Mi történt? – kérdezte az apja.

– Ó, semmi... a vödört, ahogy kérted belemerítettem a kútba, és megtöltöttem az élet friss vizével...

– Hiszen ez a vödör üres – mondta az apja, és nevettek mindketten. – Hová lett, gyermekem, az élet vize?

– Mindent úgy tettem, ahogy tanácsoltad. Ám ahányszor csak belemerítettem a vödört a tiszta vizű kútba, megjelent egy ember, s mert szomjas volt, neki adtam az utolsó csöppig... Így ment ez végtelenségig, míg a kút majdnem ki nem száradt. Végül épp annyi vizet adott, amennyivel az utolsó vödört telemertem. Az apa mosolygott:

– És hol van az a víz?

– Mindenfelé... amerre jártam, mindenkinek adtam belőle, aki kért.

HA MEGDOBNAK KÖVEL

Egy férfi éveken keresztül gyűjtött egy új Mercedesre. Végül a sok munka és félre tett pénz meghozta a várva várt pillanatot. Nagy örömmel és izgalommal hajtott hazafelé, hogy családjának és barátainak is megmutathassa az új „álomautót”. Útközben megállt, hogy betérjen az egyik barátjához. Könnyedén talált egy helyet, ahova beparkolhat, és rükevbe tette az autót. Nagy lendülettel elkezdett tolatni, mire hallotta, hogy egy kő koppan az új autóján. Hirtelen lefékezett és kiszállt. Láttá, hogy egy kisfiú dobta meg a kocsiját, ezzel már megsemmisítve a gyönyörű fényezést. A férfi kikelve önmagából, így kezdett el üvöltözni: „Te normális vagy kölyök? Nincs neked eszed? Ha majd jól elverlek, el fog menni a kedved az ilyen örültségektől, hogy mások kocsiját kövel dobáld!”

„Bácsi kérem, ne haragudjon!” – válaszolta a fiú.

A férfit annyira elöntötte a düh, hogy nem is figyelte mi van körülötte. De a fiúcska így folytatta:

„Elnézést, nem tehettem mást! Túl messze voltam öntől, hogy meghallja a hangomat. Csak így állíthattam meg, hogy ne tolasson tovább.” És ekkor látta meg a férfit, hogy a kocsija mögött egy tolószékkal felborult gyerek van.

„Ő a testvérem és egyedül előre ment a tolószékkal. De túl gyorsan gurult és a járda szélén felborult, pont az ön kocsija mögé. Muszáj voltam megdobni, hogy megállítsam magát.” Ekkor a férfi nagyon elszégyellte magát, és segített visszatenni a fiút a tolókocsiba. Az eset után a kocsin soha nem csináltatta meg a fényezést. Az megmaradt emlékeztetőnek, hogy ha megdobnak kövel, talán azért van, hogy a figyelmünket felkeltsék, nehogy valami nagy bajt csináljunk.

Jézus halk szelíd hangon szól a mi szívünkhöz és lelkünkhöz. Néha nincs időnk meghallani, vagy túl elfoglaltak vagyunk, hogy figyeljünk Őrá. Néha meg kell, hogy dobjanak kövel ahhoz, hogy körülnézzünk, mi is folyik az életünk körül, kik vesznek körül minket, milyen döntéseket hozunk, mi az amit éppen véghez akarunk vinni.

Ez a te döntésed: figyelsz a halk szelíd hangra vagy megvárod míg megdobnak kövel?

A KŐFARAGÓ

Volt egyszer egy kőfaragó, aki mindig elégedetlen volt önmagával és az életével.

Egy szép napon, amint mendegélt, elhaladt egy gazdag kereskedő háza előtt. Benézett a nyitott kapun és látta, hogy odabent csak úgy nyüzsögnek az előkelőbbnél előkelőbb látogatók. „Milyen hatalmas is lehet egy ilyen kereskedő” – gondolta a kőfaragó. Elfogta az irigység és azt kívánta, hogy bárcsak ő is ilyen gazdag lehetne. Akkor bezzeg nem kellene ilyen szegény kőfaragó módján tengetnie az életét. Legnagyobb ámulatára egyszerre gazdag kereskedővé változott. Nagyobb pompa és hatalom vette körül, mint amit valaha álmodni mert volna. Irigyelte és gyűlölte is mindenki, aki nála szegényebb volt. Egyszerre csak egy pompás gyaloghintót vittek el a háza előtt, benne egy magas rangú hivatalnok terpeszkedett, körülötte szolgák hada és gongot ütő katonák. A leggazdagabb ember is mély meghajlással hódolt a menet előtt. „Milyen hatalmas ez a hivatalnok” – gondolta. „Bárcsak magas rangú hivatalnok lehetnék!” Ezután magas rangú hivatalnokká változott. Mindenhová dűsan hímzett hintón cipelték és a nép gyűlölte és reszketett tőle, az emberek földig hajoltak előtte, amerre csak járt.

A nyári nap forrón tűzött és a hivatalnok iszonyú kényelmetlennek érezte a fülledt gyaloghintót. Kinézett. A nap fenségesen ragyogott az égen és tudomást sem vett a hivatalnok létezéséről. „Milyen hatalmas a nap” – gondolta. „Bárcsak nap lehetnék!” Ezután nappá változott, mindenki pokoli erővel sütött, kiégette a mezőket, és a földművesek átkot szórtak rá. Ám egyszer csak nagy fekete felhő kerekedett, és odafurakodott a nap és a föld közé, így a nap sokat vesztett az erejéből. „Milyen hatalmas ez a viharfelhő” – gondolta. „Bárcsak viharfelhő lehetnék!”

Ezután felhővé változott, elárasztotta a mezőket és a falvakat mindenki kétségbeesésére. Hamarosan azonban úgy érezte, hogy valami nagy erővel tolja. „Milyen hatalmas a szél!” – gondolta.

„Bárcsak szél lehetnék!” Ezután széllé változott, lefújta a cserepeket a házak tetejéről, tövestől csavarta ki a fákat, és mindenki gyűlölte őt és félt tőle, amerre csak elsüvített. Hanem egyszer csak nekirohant valaminek, amit bárhogyan is igyekezett elfújni, csak állt rendületlenül. Egy hatalmas szikla volt az. „Milyen hatalmas ez a szikla” – gondolta. „Bárcsak szikla lehetnék!” Ezután kősziklává változott, hatalmasabb volt mindenkinél a világon.

Ahogy ott állt egyszer csak kopácsolást hall, egy kalapács hangját és érezte, hogy farigcsálják az oldalát. „Ki lehet hatalmasabb nálam, a sziklánál?” – kérdi. Letekintett, és mélyen maga alatt meglátott egy kőfaragót.

Nekünk, embereknek, túl kicsi a hitünk! Ha valami rossz ér minket, akkor olyan könnyen feladunk, vagy eldobunk magunktól mindent! Értelmetlen! Miért nem bírunk tovább menni az úton? Vajon mi az oka annak, hogy egy-egy csalódás miatt megrekedünk ott ahol vagyunk?!

Nem tudjuk elfogadni a dolgokat, amik megtörténnek, mivel mást akarunk, de milyen érdekes, hogy abba soha nem gondolunk bele, hogy talán az nem is lenne olyan jó számunkra... De persze mi ragaszkodunk a kicsinyes elképzeléseinkhez, amik a boldogságról szólnak, de annyira elvakultak vagyunk, hogy elfelejtjük átélni azokat a pillanatokat, amik most, a jelenben történnek meg velünk!

Peres Hunor

SZENT ISTVÁN INTELMEI

EGY VALÓSÁGOS ÁLOM

Egy csendes hajnalon
Csodálatos álmot láttam egykoron.
Az Úr fogta meg a kezemet
S megérintette a lelkemet.

Szép zöld pázsiton járatott
Lelkemben béke és nyugalom honolt.
Éreztem testem könnyedségét
Elmém frissességét.

Ott voltam az Úr mellett
S láttam, hatalma van mindennek fellett.
Járhattam a fényben
Részesültem az örök reményben.

Szerettem volna kérdezni,
Válaszokat vártam, amiket meg akartam érteni.
De az Úr már tudta előre, mit fogok kérdezni
S így válaszolt csendesen: Majd meg fogod érteni.

De én továbbra is kérdeztem, és faggattam
Életem fájó pillanataira válaszokat akartam.
Ekkor az Úr rám mosolygott
Majd megnyugtatóan így szólt:

Az élet egy nagy utazás
Az út nem nehéz, ha van egy útítárs.
Több bánatot adtam neked, mint örömet.
De tudtam, egyszer megköszönöd.

Én mindvégig ott voltam veled
Támogattalak, és erősítettem a lelked.
Veled voltam, amikor senki más
Úgy, mint egy hűséges útutitárs.

Nagy terveim vannak veled, gyermekem
Mert tudom te bízol bennem, és szeretsz engem.
Te csak tarts ki a hited mellett
Én soha nem engedem el a két kezed.

Eljött a reggel hamarosan
Új reménnyel szívemben elkezdődött a nap lassan
Minden percet boldogan élek át,
Mert tudom a Jó Isten vár rám odaát.

2012. augusztus 14.

I. A katolikus hit megőrzéséről

Minthogy a királyi méltóság rangját csakis a hívők és a katolikus hitet vallók nyerhetik el, ezért parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre. Ha a királyi koronát meg akarod becsülni, legelőször azt hagyom meg, tanácsolom, illetve javaslom és sugallom, kedves fiam, hogy a katolikus és apostoli hitet akkora buzgalommal és éberséggel őrizd, hogy minden Istentől rendelt alattvalódnak példát mutass, s valamennyi egyházi személy méltán nevezzen igaz keresztény hitvallású férfinak; enélkül bizony, tudd meg, sem kereszténynek, sem az egyház fiának nem mondanak. Akik ugyanis hamisat hisznek, vagy a hitet jó cselekedetekkel teljessé nem teszik, fel nem ékesítik, minthogy a hit cselekedetek híján meghal, sem itt nem uralkodnak tisztességgel, sem az örök uradalomban vagy koronában nem lesz részük. Am ha a hitnek pajzsát tartod, rajtad az idvesség sisakja is. Mert e lelki fegyverekben szabályszerűen harcolhatsz láthatatlan és látható ellenségeid ellen. Hiszen az apostol ezt mondja: "Nem koronáztatik meg, csak aki szabályszerűen küzd." A hit tehát, melyről beszélek, a következő: higgy erősen a mindenható Atyaistenben, minden létező létrehozójában, és az ő egyszülött fiában, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, kit az angyal meghirdetett, ki Szűz Máriától született, az egész világ üdvösségeért a keresztfán szenvedett, és a Szentlélekben, ki a prófétákból s az apostolokból, valamint az evangélistákból szólt, mint egyetlen tökéletes, oszthatatlan, szeplőtelen istenségben, és kétely hozzád ne férjen. Ez a katolikus hit, melyben (miként Athanasius mondja) ha akárki híven és erősen nem hisz, semmiképp sem üdvözl. Ha valamikor uralmad alatt akadnának olyanok - távol legyen! -, kik az így egységbe fűzött szentháromságot megosztani vagy kisebbiteni vagy nagyobbítani próbálják, tudd meg: az eretnokség fejének szolgálói azok és nem a szentegyház fiai. Az ilyeneket pedig ne gyámolítsd, ne védelmezd; hogy magad is ellenségnek, és bosszulónak ne mutakozz. Mert az efféle emberek a szentegyház népét nyomorultul megrontják és szétszórják. Hogy ez ne történjék meg, különös gondod legyen.

II. Az egyházi rend becsben tartásáról

A királyi palotában a hit után az egyház foglalja el a második helyet, az egyház, melynek első ízben a mi fejünk, tudniillik Krisztus vetette el magját, majd az ő tagjai, vagyis az apostolok és szent atyák ültették át, meggyökerezették erősen, s elterjesztették az egész földkerekségen. És ámbár mindig hajt új sarjat, más helyeken mégis mintegy réginek tartják; itt viszont, kedves fiam, a mi birodalmunkban eddig még mint ifjú, friss hajtást prédikálják. Épp ezért kíván meg szemfülesebb s szembetűnőbb öröket, nehogy a jó, amivel az isteni kegyelem bennünket mérhetetlen irgalmában érdemtelenül elárasztott, tunyaságod és restséged, valamint hanyagságod miatt megromoljék s megsemmisüljön. Mert ha ki a szentegyház méltóságát csorbítja vagy csúfítja, azon munkál, hogy Krisztus testét csonkítsa. Hiszen maga az úr mondta Péternek, akit a szentegyház őrzőjévé és felügyelőjévé emelt: "Te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel az én anyaszentegyházamat." Ő ugyanis önnönmagát nevezte kösziklának, s nem ám fából avagy kőből épült egyházzal beszélt, hanem az újonnan nyert tömeget, a kiválasztott népet, isten nyáját, mely hitben kioktatott, keresztségben megmosott, kenettel olajoztatott, hívta a saját magára épült szentegyháznak. Ha valaki lázában e szentegyház tagjait vagy kicsinyeit megbotránkoztatja, az evangélium tanítása szerint méltó arra,

(Folytatás a 4. oldalon)

(Folytatás a 3. oldalról)

"hogyan malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységébe vessék", azaz a hatalom méltóságából kivetik, és az igazak egyházán kívül marad a világi nyomorúságban, mint valami pogány és jövedelembérlő. Így hát, fiam, napról napra virágzó szorgalommal kell őrködni a szentegyházon, hogy inkább gyarapodjék, mintsem fogyatkozzék. Azért is nevezték az első királyokat nagyságosnak, mert az egyházat nagyobbították. Te is ezt tegyed, hogy koronád híresebb, életed boldogabb és hosszabb legyen.

III. A főpapoknak kijáró tiszteletéről

A királyi trón ékessége a főpapoknak rendje, ezért a királyi méltóságban ők kerülnek a harmadik helyre, kedves fiam, ők legyenek főembereid, úgy vigyázz a főpapokra, mint a szemed világára. Ha ők jóindulatúak véled, ellenségtől nem kell félned. Hiszen ha ők megbecsülnék, bátran foghatsz mindenhez, imádságuk ajánl téged a mindenható Istennek. Őket állította ugyanis Isten örül az Isten népe fölé, és őket tette meg a lelkek felvigyázóivá, valamint az egész egyházi méltóság és isteni szentség részeseivé és osztóivá. Mert nélkülük királyok nem is állíthatnak, nem is országolnak. Az ő közbenjárásukra törlik el a vétkezők vétkeit. Ha irántuk az igazi szeretetet tanúsítod, magadat is kétségkívül megjobbítod, országodat is tisztességgel igazítod. Mert az ő kezükbe van lerakva a bűnből oldás és bűnbe kötés hatalma. Mert örök testámentomot hagyott nekik Isten, és elkülönítette őket az emberektől, a maga nevében és szentségében osztott velük, és az istenes Dávid király szavával megtiltotta, hogy az emberi világ gáncsolja őket: "Meg ne illessétek az én felkentjeimet!" Az illeti meg ugyanis Isten felkentjeit, ki az isteni és kánoni végzéssel szembeszállva a szent renden való férfiakat hamis vádaskodásokkal mocskolja és a nyilvánosság elé hurcolja. Teljességgel megtiltom, fiam, hogy így cselekedj, ha boldogan akarsz élni, királyságod megbecsülni, mert az ilyen dolgok sértik Istent elsősorban. Ha esetleg valamelyik azok közül, akiről szó van, kárhoztatásra méltó vétkebe esik - távol legyen! -, dorgáld meg őt háromszor, négyszer is négyszemközt az evangélium tanítása szerint. Ha akkor intelmeidet nem hallgatja meg, nyilvánosan kell megfeddni a következők alapján: "Ha rád nem hallgat, mond meg a gyűlekezetnek." Mert ha e rendet megtartod, dicső koronádat teljességgel felmagasztalod.

IV. A főemberek és vitézek tiszteletéről

Az uralom negyedik dísze a főemberek, ispánok, vitézek hűsége, erőssége, serénysége, szívessége és bizalma. Mert ők országod védőfalai, a gyengék oltalmazói, az ellenség pusztítói, a határok gyarapítói. Legyenek ők, fiam, atyáid és testvéreid, közülük bizony senkit se hajtj szolgaságba, senkit se nevezsz szolgának. Katonáskodjanak, ne szolgáljanak, uralkodj mindannyiukon harag, gőg, gyűlölség nélkül, békésen, alázatosan, szelíden; tartsd mindig eszedben, hogy

minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölség. Ha békeszerető leszel, királynak és király fiának mondanak, és minden vitéz szeretni fog; ha haraggal, gőgösen, gyűlölködve, békétlenül kevélykedsz az ispánok és főemberek fölött, a vitézek ereje bizonyonnyal homályba borítja a királyi méltóságot, és másokra száll királyságod. Ettől óvakodva az erényed szabta mértékkel irányítsd az ispánok életét, hogy vonzalmaddal felővezve a királyi méltósághoz mindig háborítatlanul ragaszkodjanak, hogy uralkodásod minden tekintetben békés legyen.

V. Az igaz ítélet és a türelem gyakorlásáról

A türelem és az igaz ítélet gyakorlása a királyi korona ötödik cifrázása. Dávid király és próféta mondja: "Isten, a te ítéletidet add a királynak." És ugyanó másutt: "A királynak tisztessége szereti az igaz ítéletet." A türelemről így beszél Pál apostol: "Türelmesek legyetek mindenki iránt." És az Úr az evangéliumban: "A ti békétűréstetek által nyeritek meg lelketeket." Ehhez tartsd magad, fiam: ha becsületet akarsz szerezni királyságodnak, szeresd az igaz ítéletet; ha hatalmadban akarod tartani lelkedet, türelmes légy. Valahányszor, kedves fiam, ítéletet érdemlő ügy kerül eléd, vagy valamely főbenjáró bűn vádlottja, türelmetlenül ne viselkedjél, esküvel se erősködjél, hogy megbünteted; bizony ez ingatag lenne és mulandó, mert a bolond fogadalmat megszegi az ember; és ne is ítélezz te magad, nehogy királyi méltóságodban a hitvány ügyben forgolódva folt essék, hanem az efféle ügyet inkább bírákhoz utasítsd, az ő megbízatásuk, hogy a törvény szerint döntsének. Óvakodj bírónak lenni, ám örülj királynak lenni s nevezetn. A türelmes királyok királykodnak, a türelmetlenek pedig zsarnokoskodnak. Ha pedig egyszer olyasvalami kerül eléd, amelyben ítéletet hozni méltóságoddal összefér, türelemmel, irgalommal, esküdözés nélkül ítélezz, így lesz majd koronád dicséretes és ékes.

VI. A vendégek befogadásáról és gyámolításáról

A vendégek s a jövevények akkora hasznat hajtának, hogy méltán állhatnak a királyi méltóság hatodik helyén. Hiszen kezdetben úgy növekedett a római birodalom, úgy magasztaltattak fel és lettek dicsőségesek a római királyok, hogy sok nemes és bölcs áradt hozzájuk külön-külön tájakról. Róma bizony még ma is szolga volna, ha Aeneas sarjai nem teszik szabaddá. Mert amiként külön-külön tájakról és tartományokból jönnek a vendégek, úgy külön-külön nyelvet és szokást, külön-külön példát és fegyvert hoznak magukkal, s mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elrettenti. Mert az egynyelvű és egyszokású ország gyenge és esendő. Ennélfogva megparancsolom neked, fiam, hogy a jövevényeket jóakarattal gyámolítsd és becsben tartsd, hogy nálad szívesebben tartózkodjanak, mintsem másutt lakjanak. Ha pedig le akarnád rombolni, amit építettem, vagy szétszórni, amit összegyűjtöttem, kétségkívül igen nagy kárt

(Folytatás az 5. oldalon)

(Folytatás a 4. oldalról)

szenvedne országod. Hogy ez ne legyen, naponta nagyobbítsd országodat, hogy koronádat az emberek nagyságosnak tartsák.

VII. A tanács súlyáról

A királyi emelvényen a tanács a hetedik helyre tart igényt. A tanács állít királyokat, dönti el az ország sorsát, védelmezi a hazát, csendesíti a csatát, győzelmeket ő arat, kerget támadó hadat, behívja a barátokat, városokat ő rakat, és ő ront le ellenséges várakat. Minthogy pedig a tanácsnak ekkora haszna van, ostoba, pöffeszkedő és középszerű emberekből összeállítani, én úgy vélem, mit sem ér; hanem a tekintélyesebbek és a jobbak, a bölcsőbbek és a legmegbecsültebb vének ajkán formálódjék és csiszolódjék. Ezért, fiam, az ifjakkal és a kevésbé bölcsekkel ne tanácskozz, ne is kérj tőlük tanácsot, csak a gyűlés véneitől, kiknek koruk és bölcsességük miatt megfelel ez a feladat. Mert a királynak szóló tanács zárva legyen a bölcs szívbe, ne terjessze a bolondok szelessége. Ha ugyanis a bölcsekkel jársz, bölcs leszel, ha a bolondokkal forgolódasz, társul adod magad hozzájuk, szól a Szentlélek Salamon által: "Aki jár a bölcsekkel, bölcsék barátja lesz, nem a bolondokhoz lesz hasonlós." És Dávid zengi: "A szenttel szent léssz, és az ártatlan férfiúval ártatlan léssz, és a választottal választott léssz, és az elfordulttal elfordulsz." Ezért hát ki-kí életkorának megfelelő dologban forgolódjék, tudniillik az ifjak fegyverben, a vének a tanácsban. Egyébként az ifjakat mégsem kell teljesen kiűzni a tanácsból; ámde ahányszor velük tanácskozol, még ha életrevaló is az a tanács, mindig terjeszd az öregek elé, hogy minden cselekedetedet a bölcsesség mértékével mérhesd.

VIII. A fiak kövessék az elődöket

Őseink követése foglalja el a királyi méltóságban a nyolcadik helyet. A legnagyobb királyi ékesség, az én tudásom szerint, a király-elődök után járni, a szülőket utánozni. Aki ugyanis megveti, amit megszabtak atyai elődei, az isteni törvényekre sem ügyel. Mert az atyák azért atyák, hogy fiaikat gyámolítsák, a fiak pedig azért fiak, hogy szüleiknek szót fogadjanak. Aki atyjával szemben áll, Isten ellenségének áll. Mert minden engedetlen Istennel áll szemben. És az engedetlenség szelletje a korona virágait szórja szerte. Az engedetlenség valójában pestis az egész királyságban. Ezért, kedves fiam, apád rendeletei, vagyis az én rendeleteim mindig legyenek szemed előtt, hogy szerencsédet mindenütt királyi gyeplő igazgassa. Az én szokásaimat pedig, melyekről átadod, hogy a királyi méltósággal összeférnek, a kétkedés minden béklyója nélkül kövessed. Mert nehéz lesz megtartani e tájon királyságodat, ha szokásban nem utánozd a korábban lkirálykodó királyokat. Mely görög kormányozta a latinokat görög módra, avagy mely latin kormányozta a görögöket latin módra? Semelyik. Ezért hát kövesd szokásaimat, a tied közt kimagasló így leszel, s az idegenek dicséretére szert így teszel.

IX. Az imádság megtartásáról

Az imádság megtartása a királyi üdvösség legnagyobb járuléka, ezért a királyi méltóság kilencedik regulájában pendül meg. A folytonos imádkozás: a bűnöktől megtisztulás és feloldozás. Te pedig, fiam, valahányszor Isten templomához járulsz, hogy Istent imádd, Salomonnal, a király fiával, magad is király lévén, mindig mondjad: "Küldd el, uram, a bölcsességet a te nagyvotodnak székétől, hogy velem légyen és velem munkálkodjék, hogy tudjam, mi légyen kedves nálad minden időben." És ismét: "Uram atyám, én életemnek Istene, ne hagyj engem álnokságnak gondolatában, az én szemeimnek ne adj kevélységet, és a gonosz kívánságot távoztasd el tőlem, Uram. Vedd el tőlem a testnek kívánságát, és a tisztátalan és esztelen léleknek ne adj engem, Uram." Ezzel az imádsággal fohászkodtak hát a régi királyok, te is ugyanezzel fohászkodj, hogy Isten minden vétked eltörlésére méltasson, hogy mindenki legyőzhetetlen királynak hívjon. Imádkozz azért is, hogy a tétlenséget, tunyaságot elkeresse tőled, megajándékozzon az erények összességének segédelmével, s így legyőzhesd látható és láthatatlan ellenségeidet. Hogy valamennyi alattvalóiddal együtt gondtalanul, ellenséges támadásoktól nem háborgatva, békében végezhesd életed pályáját.

X. A kegyességről és az irgalmasságról, valamint a többi erényről

Az erények mértéke teszi teljessé a királyok koronáját, és a parancsok közt a tizedik. Mert az erények ura a királyok királya, miként égi serege áll kereken tíz korból, úgy életed vitele kerekedjék ki tíz parancsból. Kell hogy a királyt kegyesség s irgalmasság díszítse, de a többi erény is hassa át és ékesítse. Mert ha a királyt istentelenség és kegyetlenség szennyezi, hiába tart igényt a király névre, zsarnoknak kell nevezni. Ennek okából hát, szerelmetes fiam, szívem édessége, sarjam jövő reménysége, kérlek, megparancsolom, hogy mindenütt és mindenekben a szeretetre támaszkodva ne csak atyafiságodhoz és a rokonságodhoz, vagy a főemberekhez, avagy a gazdagokhoz, a szomszédhoz és az itt lakóhoz légy kegyes, hanem még a külföldiekhez is, sőt mindenkihez, aki hozzád járul. Mert a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz. Légy irgalmas minden erőszakot szenvedőhöz, őrizd szívedben mindig az isteni intést: "Irgalmasságot akarok és nem áldozatot." Légy türelmes mindenekhez, nemcsak a hatalmasokhoz, hanem azokhoz, akik nem férnek a hatalomhoz. Azután légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felvessen, vagy a balsors letaszítson. Légy alázatos is, hogy Isten felmagasztaljon most és a jövőben. Légy majd mértékletes, hogy mértéken túl senkit se büntess vagy kárhoztass. Légy szelíd, hogy sohase harcolj az igazság ellen. Légy becsületes, hogy szándékosan soha senkit gyalázattal ne illess. Légy szemérmes, hogy elkerüld a bujaság minden bűzét, valamint a halál ösztönzőjét. Mindez, amit fentebb érintettünk, alkotja a királyi koronát, nélkülük sem itt nem tud senki uralkodni, sem az örök uradalomba bejutni. Ámen

VÁLASZD AZ ÖRÖMÖT

„Legyetek irgalmasak és bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”
(Ef. 4,32)

Sokan tapasztaltunk már olyan próbákat, amikor Istent akartuk okolni valamiért. Jónás sem volt kivétel. Mérges volt, mert Isten egy gonosz város iránt mutatott irgalmat. Jónás hozzáállása korántsem volt megbocsátó. Miközben arra várt, hogy Isten tüzes esőt és kénkövet bocsát Ninive városára, azt kellett látnia, hogy "Isten kegyelmesen engedte, hogy talpra álljon."

Nagyon nehéz megbocsátani valakinek, aki rosszat tett velünk, gyakran méreg és keserűség gyülemlik fel bennünk. Gyanakvóvá, paranoiddá válhatunk, amikor hagyjuk, hogy ez a rossz életünk minden területére kihasson. A neheztelés, mint méreg tönkre tudja tenni testünket és kapcsolatainkat. Ironikus talán, de megbántódásunk semmi kárt nem okoz annak, aki megsértett minket. Csak magunknak ártunk vele. Ugyanakkor, a másoknak való megbocsátás semlegesíti a düh és keserűség mérget. A győtrelem helyett választhatjuk az örömet. Továbbmehetünk a méreg nehéz terhe nélkül. Ha a szeretet lelkét munkáljuk, jutalmunk a boldogság. Elkezdjük értékelni Isten ajándékait. Megtanuljuk megbecsülni az Istentől kapott napokat, és a maga teljességében tudjuk megélni az élet minden területét. Ha hálás és megbocsátó szívvel rendelkezünk, a külső körülmények nem tudják tönkretenni örömlenke.

Forrás: www.csendespercek.hu

A KISMADÁR HÁROM JÓ TANÁCSA

Egy vadász megfogott egy kismadarat. A madárka azt mondta a vadásznak, hogy ha szabadon engedi, három felbecsülhetetlen értékű tanácsot ad neki. A vadász hosszan tételődött, majd belement az alkuba.

A kismadár első tanácsa az volt, hogy ne ragaszkodjon a dolgokhoz, hagyja, hadd jöjjenek, hadd menjenek. A vadász úgy gondolta, ez jó tanács, és kiengedte a markából a madarat. A második tanács így szólt: bízzon abban, amit közvetlenül érez és tapasztal. A vadász úgy gondolta, hogy ez is jó tanács, és engedte, hogy a madár felszálljon egy közeli fára. Amint ez megtörtént, a kismadár harsányan nevetve felrepült. A vadász utána kiáltott, és megkérdezte, mi olyan mulatságos, mire a madár így válaszolt:

– Ha tudnád, hogy nálam van a világ legértékesebb gyémántja, nem engednél volna el. És még jobban nevetett. A vadász dühbe gurult, és kiabálni kezdett, hogy a madár azonnal jöjjön vissza. A madárka persze, ügyet sem vetett rá. Hát jó, de akkor legalább tartsd be, amit ígértél - mondta.

– Halljam a harmadik tanácsot!

– Ugyan miért mondanék neked bármit is, te ostoba, amikor az első két tanácsomat sem fogadtad meg, hiszen nem hagyod csak úgy jönni és menni a dolgokat. Nézd, hogy dühbe gurultál és próbálsz újra megfogni. És az érzéseidben sem bízol, különben felfognád, hogy egy olyan apró madár, mint én nem rejtheti el apró testében a világ legértékesebb ékkövét. A madár nevetve elfordult, hogy elrepüljön.

– Mivel nem az első két tanácsom szerint cselekedtél, nem vesztegetem rád a harmadik bölcsességemet. Azzal messze szállt. Ezzel tulajdonképpen megadta a vadásznak a harmadik és egyben legjobb tanácsot is:

Bármilyen tanács felesleges, ha nem fogadjuk meg.

A BARÁTSÁG ÁLDÁSA

„...teérted áldott meg engem az Úr.” (1Mózes 30:27)

Van egy alapelv a Bibliában, amit meg kell tanulnod, ha élvezni akarsz mindazt a jót, amit Isten az életedre tartogat: az áldásokat a megfelelő kapcsolatok hozzák! A Biblia azt mondja: „Aki bölcseséggel jár, bölcsé lesz...” (Példabeszédek 13:20). Az Ígéret Földje elfoglalásának története azt tanítja nekünk, tartozhatunk olyan emberek társaságához, mint Józsué és Káláb, akkor bejuthatunk oda, és elfoglalhatjuk azt, de tarthatunk olyanokkal is, mint a tíz kém, akik mindebben nem hittek, és meghaltak a pusztában. Amikor József Potifár házába került, nagyszerű áldásokat is hozott magával. Amikor a fáraó palotájába került, az az egész nép felvirágzását hozta el. Amikor Jákób haza akart térni saját családjához, apósa, Lábán, ezt mondta: „Kérlek, maradj... mert mindabból, amit tapasztaltam, rájöttem, hogy teérted áldott meg engem az Úr.” A filippi gyülekezet hosszú ideig volt munkakapcsolatban Pál apostollal az evangélium terjesztésében. Ők támogatták az apostolt anyagilag, Pál pedig a lelkieket szolgált feléjük. Azt írja: „Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig” (Filippi 1:3-5). Mi volt a jutalmuk? Pál azt mondja: „mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben” (Filippi 1:7). A kegyelem egyszerűen annyit jelent: „mindaz Istentől, amire valaha szükséged lehet, bármilyen helyzetben, amivel csak szembe kell nézned”. Milyen csodálatos! Pál Jézustól kapta, a filippibeli pedig Páltól. Tanuld meg felismerni azokat, akik Isten áldásaiban járnak, és kerülj hozzájuk olyan közel, amennyire csak tudsz! Az áldások a kapcsolatok által érkeznek!

Forrás: www.maiige.hu

HÍRDETÉSEK

A Hívó Szó azért jött létre, hogy hirdesse Isten Igéjét. Küldetése, hogy erősítse bennünk a reményt, hitet, szeretetet és a békét.

Rövid elmélkedések, cikkek és versek által olyan havilap, amely mindig, minden körülmények között vigaszt nyújt, és felfrissíti az olvasó lelkét.

** ** *

Olvassák szeretettel minden hónapban a Hívó Szót !

** ** *

A Hívó Szó már elektronikus formában is olvasható.

A legfrissebb lapszámok letölthetőek a
www.pereshunor.freewb.hu honlapról.

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely, Kakukk utca 1. szám

E-mail: pereshunor@hotmail.com

Mobil: 0740-262880

Szerkesztő: Peres Hunor